

Marc Levy

Neredesin?

ÇEVİRİ: SİNEM YENEL

MARC LEVY
Neredesin?

Can Yayınları 1395

Où es-tu?, Marc Levy

© 2001, Éditions Robert Laffont / Susanna Lea Associates, 2001

© 2004, Can Sanat Yayınları Ltd. Şti.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır. Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 2004

4. basım: Aralık 2010

Bu kitabın 4. baskısı 2000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Saadet Özen

Kapak tasarımı: Ayşe Çelem Design

Kapak resmi: © iStockphoto.com

Kapak baskı: Azra Matbaası

İç baskı ve cilt: Ekosan Matbaası

ISBN 978-975-07-0461-1

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

www.canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

MARC LEVY

Neredesin?

ROMAN

Fransızca aslından çeviren

Sinem Yenel

MARC LEVY, 1963 yılında Fransa'da doğdu. 17 yaşında Kızılhaç örgütüne katıldı; altı yıl boyunca gönüllü olarak hizmet verdi ve bir yandan da Paris-Dauphine Üniversitesi'nde öğrenimini sürdürdü. Yirmi üç yaşında ülkesinden ayrılıp ikinci vatan ABD'ye yerleşti. Yedi yıl sonra, iki arkadaşıyla birlikte bir mimarlık şirketi kurmak üzere Fransa'ya geri döndü. On yıl boyunca bu şirketi yönetti. 40 yaşına yaklaştığı günlerde, oğluna anlattığı hikâyeleri kâğıda dökmeye karar verince, ilk romanı *Keşke Gerçek Olsa* ortaya çıktı. Dünya çapında büyük bir başarı elde eden kitap, aylarca çoksatar listelerinin başından inmedi ve otuza yakın dile çevrildi. Yazarın ikinci romanı *Neredesin?*, ilkinin aratmayacak bir başarıyla çok geçmeden bir milyon satış rakamına ulaştı. 2003'te yayımladığı *Sonsuzluk İçin Yedi Gün*, Fransa'da 2003'ün en çok satan romanı oldu. 2004'te yayımlanan *Gelecek Sefere*, aşk, mizah ve masalsi öğelerle ördüğü romanlarının son halkası oldu. Levy, 2005'te *Keşke Gerçek Olsa*'nın devam romanı *Sizi Tekrar Görmek*'i yayımladı. Yazdığı her romanla çoksatar listelerini alt üst eden yazar Lonra'da yaşıyor.

Marc Levy'nin Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Keşke Gerçek Olsa, 2001

Sonsuzluk İçin Yedi Gün, 2005

Gelecek Sefere, 2006

Sizi Tekrar Görmek, 2007

Dostlarım Aşkларım, 2008

Özgürlük İçin, 2009

Birbirimize Söyleyemediğimiz Onca Şey, 2010

“Günümüzde yalnızlığı ancak aşk ve dostluk
doldurabilir. Mutluluk, herkese nasip olmayan,
uğrunda her gün savaşılmaması gereken bir şeydir.
Öyle sanıyorum ki mutluluk karşımıza çıktığında,
onu hakkını vererek yaşamalıyız.”

ORSON WELLES

Louis'ye
M.'ye

I

14 Eylül 1974'te, sabah saat 08.00'de, 15° 30' kuzey enlemiyle 65° batı boylamının kesiştiği noktada doğdu; bu verilere göre beşiği, Honduras kıyılarının açıklarındaki küçük bir adanın üstünde yer alıyordu. Doğumu kimse- nin dikkatini çekmemiştir; 734° olarak kayıtlara geçti. Yaşamının ilk iki gününde, çevresine hiç aldırmandan giderek büyüdü. Temel parametreleri sabitti ve bu durumda, gelişiminin seyrinde bir tuhaflık yoktu. Türünün bütün yenidoğanlarıyla aynı işlem- den geçti o da; yürürlükteki yöntem uyarınca, sabit değerleri her altı saatte bir kontrol ediliyordu. Ne var ki 16 Eylül gününe gelindiğinde, saat 14.00'te çıkan inceleme sonuçları, Guadalupeli bilim adamlarından oluşan bir ekibin dikkatini çekti. Herkes, onun ölçüyü aşmış gibi görünen büyümesini izlemeye başladı. Akşamleyin, onu gözlemlemekle görevli ekibin sorumlusu endişesini gizleyemez oldu ve hemen Amerikalı meslektaşlarıyla bağlantıya geçti. Önemli bir şeyler olmaktaydı; bu bebeğin yapısındaki ve biçimindeki değişim, tüm insanlığı kaygılandırarak türdendi. Sıcağın ve soğüğün birleşmesinin ürünü olan tehlikeli karakteri kendini belli etmeye başlamıştı. Aynı yılın nisan ayında doğmuş olan küçük kız kardeşi Elaine yeterince güç toplamayı başaramayarak sadece on bir gün yaşamışsa da; o, tam tersine, ürkütücü bir hızla gelişmiş ve daha iki gün-

de, korkunç bir boya ulaşmıştı. Yaşamının üçüncü akşamında, dört bir tarafa doğru hareket etmeye çabalıyordu artık. Gittikçe hızlanarak kendi etrafında dönüp duruyor, ne tarafa gideceğini de belli etmiyordu.

Gelişim hızına bakarak, 16 Eylül'ü 17 Eylül'e bağlayan gece sabahın ikisinde, sanki olacak kâhretlülükleri engellemek istercesine ona en kısa sürede bir isim verilmesi gerektiğine karar veren Profesör Huc oldu. Profesör, cızırdayan tek bir neon lambasının aydınlattığı bir masanın üstüne eğilmiş, onun beşliğini gözlemliyordu. Masanın üstü inceleme raporlarıyla ve kâğıt tomarlarıyla kaplıydı; kâğıtlardaki çizgiler insanı yanıltacak ölçüde elektrokardiyogram sonuçlarına benziyordu. Bebeğin yaşadığı şaşkınlık verici değişimler göz önüne alındığında, olduğu kadarıyla kalması olasılığı çok düşüktü. Daha doğmadan adı belirlenmişti: Fifi diyeceklerdi ona. Fifi, 17 Eylül 1974'te, sabahın sekizinde, saatte 120 kilometreyi aşan bir hızla eserek tarihe geçti. Ardından, Pointe-à-Pitre'deki merkezde çalışan meteoroloji uzmanları ve onların Miami NHC'de¹ görevli meslektaşları tarafından, resmî olarak, Saffir-Simpson ölçeğine göre 1. dereceden kasırga olarak nitelendirildi. Bunu izleyen günlerde, kategori değiştirdi; hızla ikinci dereceye geçerek kendisini inceleyen bütün profesörlerde büyük şaşkınlık uyandırdı. Saat 14.00'te, Fifi, saatte 138 km hızla esen rüzgârlar yaratıyordu; aynı akşam, rüzgârların seyri saatte 150 km'yi bulmuştu. Ama en kaygı verici olan, konumunun tehlikeli bir biçimde değişmiş olmasıydı; Fifi artık 16° 30' kuzey enleminde ve 81° 70' batı boylamında yer alıyordu. Bunun üzerine, kırmızı alarm verildi. Fifi, 18 Eylül günü sabahın ikisinde, kuzey kıyılarını saatte yaklaşık 240 km hızla esen boralarla süpürerek, Honduras'a yaklaşıyordu.

1. Ulusal Kasırga Merkezi.

1

Newark Havaalanı. Taksi, kadını kaldırımın kenarında bıraktı ve terminalin ek binalarının çevresinde dört dönen araçların kargaşası içinde yitip gitti. Kadın, gözden kayboluncaya kadar arabanın arkasından baktı. Ayaklarının dibinde duran kocaman yeşil çantası neredeyse kendisinden daha ağırdı. Onu yerden kaldırdı ve yüzünü buruşturarak omzuna astı. 1 numaralı terminalin otomatik kapılarından geçti, büyük salon bitince birkaç basamak aşağı indi. Sağında, dönerek yükselen başka bir merdiven vardı; kadın, sırtındaki ağır yüke karşın basamakları tırmandı ve kararlı bir tavırla önünde uzanan koridora daldı. Portakal rengi bir ışığın sardığı barın camının önünde durup içeri baktı. İçerde bir düzine kadar adam, dirseklerini formika tezgâha dayayıp oturmuş, hararetle tepedeki bir televizyondan geçen maç sonuçlarını yorumluyor, bir yandan da zevkle biralarını yudumluyorlardı. Kadın yuvarlak pencereci tahta kapıyı iterek içeri girdi, sonra, kırmızı ve yeşil renkli masaların en dibine baktı.

Kadın adamı gördü; ta arkada, uçakların beklediği piste tepeden bakan camın dibinde oturuyordu. Masanın üstünde katlanmış bir gazete duruyordu, adam çenesini sağ eline dayamış, boşta kalan sol eliyle kâğıt masa örtüsüne kurşunkalemle bir yüz çiziyordu.

Adamın, kadının henüz göremediği gözleri, uçakların

ağır ağır ilerleyip az ötesinde havalandıkları sarı Őeritli asfaltta dalıp gitmiŐti. Kadın bir an tereddüt etti, ardından kendini göstermeden onun yanına gitmek üzere sağ tarafa, masalarla sandalyelerin arasındaki bir boşluğa yöneldi. Horuldayan buzdolabının yanından geçti ve hızlı ama sessiz olmasına özen gösterdiği adımlarla adama yaklaŐtı. Nihayet yanına varınca, sevgiyle elini uzatıp kendisini bekleyen genç erkeğin saçlarını karıŐtırmaya koyuldu. Adam, petekli kâğıdın üstüne onun portresini çiziyordu.

"Seni beklettim mi?" diye sordu kadın.

"Hayır, tam vaktinde geldin sayılır, beni asıl bundan sonra bekleteceksin."

"Geleli çok oldu mu?"

"En ufak bir fikrim yok. Ne kadar güzelsin! Otursana."

Kadın gülümsedi ve saatine baktı.

"Bir saat sonra uçuyorum."

"Uçağı kaçırasın, ona asla binemeyesin diye elimden geleni yapacağım!"

"O zaman hemen çekip gideyim," dedi kadın otururken.

"Tamam, söz, susuyorum. Sana bir Şey getirdim."

Adam, masanın üstüne siyah plastik bir poŐet koyup işaretparmağının ucuyla kadına doğru itti. Kadın, kendine özgü bir ifadeyle "nedir bu," dercesine başını eğdi. Adam, kadının yüzündeki her ifadeyi okuyabildiğinden, gözleriyle yanıt verdi; "Aç, göreceksin". Küçük bir fotoğraf albümüydü bu.

Adam sayfaları çevirmeye başladı. Birinci sayfada, siyah beyaz bir fotoğrafta, iki yaŐlarında iki bebek karŐılıklı ayakta duruyor, birbirlerinin omuzlarından tutmuş bakıŐıyorlardı.

"Bu ikimize ait, bulabildiđim en eski fotoğraf," dedi adam.

KonuŐmayı sürdürerek bir yaprak daha çevirdi:

"Şunda seninle ben varız, bir Noel günü, hangisiydi unuttum, ama henüz on yaşında yoktuk. Sanırım sana

vaftiz madalyonumu verdiğim yıldı.”

Susan elini göğüslerinin arasına daldırdı ve hep boyunda taşıdığı, ucundan Azize Teresa'nın portresi sarkan ince zinciri dışarı çıkardı. Birkaç yaprak sonra adamın sözünü kesti, konuşma sırası ondaydı:

“Şunda on üç yaşıdayız, sizin evin bahçesinde. Az önce seni öpmüştüm, ilk öpüşmemizdi daha doğrusu, dilimi ağzına sokmak istediğimde bana, ‘Iyyy, ne iğrenç!’ demiştin ve şu resim de iki yıl sonra; ‘Birlikte uyuyalım,’ dediğinde, bu kez de ben senin fikrini iğrenç bulmuştum.”

Karşılığında Philip sözü tekrar aldı ve bir başka resmi işaret etti.

“Ve bir yıl sonra, bu gecenin sonunda, yanlış hatırlamıyorsam, bunu hiç de iğrenç bulmuyordun.”

Albümün her yaprağı ortak çocukluklarının bir anını yansıtıyordu. Susan adamı durdurdu.

“Altı ayı atladın, annemle babamın cenaze fotoğrafı yok mu? Oysa seni en seksi bulduğum andı!”

“Kes aptal gibi komiklik yapmayı, Susan!”

“Dalga geçmiyorum. İlk kez senin benden daha güçlü olduğunu hissetmiştim ve bu gerçekten içimi rahatlatıyordu. Biliyor musun...”

“Kes şunu...”

“...cenazelerin kilisede beklediği gece, annemin alyansını almaya senin gittiğini asla unutmayacağım.”

“Pekâlâ, konuyu değiştirebilir miyiz?”

“Yanılmıyorsam, onları her sene hatırıma getiren de senden başkası değil. Bugüne dek, kaza haftasında daima çok dikkatli, çok ince davranmış, yanımdan hiç ayrılmamışsındır.”

“Konuyu değiştirebilir miyiz?”

“Hadi, çevir sayfaları, bizi ihtiyarlatmaya devam et.”

Adam taş kesilmiş gibi ona bakıyordu, gözleri buğulanmıştı. Susan gülümsedi, sonra konuşmasına devam etti:

“Beni havaalanından uğurlamana izin vermekle bençilik ettiğimi biliyordum.”

“Susan, bunu neden yapıyorsun?”

“Çünkü ‘bu’ hayallerimi sonuna kadar yaşamak demek. Sonumun aileminkine benzemesini istemiyorum, Philip. Gözümün önünde poliçe ödemekle ömürlerini tükettiler, neden peki? Yeni aldıkları rezil bir arabayla ağaca toslayıp ikisi birden ölsünler diye. Koca hayatları akşam haberlerinde iki saniyelik haber oldu, onu da henüz parası bile ödenmemiş olan o iğrenç televizyonda izledim. Hiç kimseyi ve hiçbir şeyi yargılamıyorum Philip, ama ben bundan farklı bir şeyler istiyorum; ve başkalarının dertleriyle ilgilenirken gerçekten yaşadığımı hissediyorum.”

Philip kendinden geçmiş bir halde ona bakıyordu, kararlılığına hayrandı. Susan kazadan bu yana yüz seksen derece değişmişti; sanki yıllar, çabuk tükensinler diye ikişer ikişer dağıtılan oyun kartları misali, Noel akşamlarının eşiklerine yığılmıştı. Susan, gülümsediği zamanlar dışında, ki sık sık yapardı bunu, artık yirmi bir yaşında göstermiyordu. Junior College dönemini bitirmiş, Associate of Arts’tan diplomasını almış, ardından insanlığa hizmet amaçlı bir dernek olan ve gençleri insanlara yardım etmek üzere yabancı ülkelere gönderen Peace Corps’a katılmıştı.

Bir saate kalmadan, iki uzun yıl boyunca kalmak üzere Honduras’a hareket edecekti. New York’tan birkaç bin kilometre uzağa, dünya denen aynanın arkasına geçecekti.

* * *

Puerto Castilla Körfezi’nde de, Puerto Cortes Körfezi’nde de, açık havada uyumaya karar vermiş olan herkes bundan vazgeçti. Akşama doğru rüzgâr çıkmış ve daha şimdiden sertleşmişti. Kimsenin kaygı duyduğu yoktu. Bu, tropikal fırtınaların ne ilki ne de sonuncusuydu; ülke, bu mevsimde çok sık yağmur yağmasına alışkındı. Ne var ki hava sanki daha bir erken karardı o akşam, kuşlar yıldırım hızıyla ortadan kayboldular ve bu kötü bir işaretti.

Gece yarısına doğru yerdeki kumlar havalanarak yerden birkaç santimetre yüksekte bir bulut oluşturdu. Dalgalar büyük bir hızla kabarmaya başladı; orada burada gemilerin palamarlarının sağlamlaştırılması için haykıranların sesleri artık duyulmaz olmuştu.

Gökyüzü şimşeklerle yırtıldıkça, azgın köpükler dubalı köprülere bodoslamadan çarpıyor ve bunları tehlikeli bir şekilde sallıyordu. Çalkantıya kapılan sandallar birbirlerine çarptıkça tahtaları soyuluyordu. Saat 02.15'te, 35 metre boyundaki *San Andrea* adlı yük gemisi sığ kayalıklara doğru savruldu, yan tarafı boydan boya yarılarak sekiz dakika içinde sulara gömüldü. Aynı anda, La Ceiba'daki küçük El Golason Havaalanı'nda, bir hangarın önünde park etmiş olan gümüş grisi DC3'ün ansızın havalanmasıyla kontrol kulesi görevi gören binanın dibine inmesi bir oldu; uçakta pilot milot yoktu. Uçağın iki pervanesi birden yamuluverdi, arka taraftaki küçük kanatlar da ikiye ayrıldı. Birkaç dakika sonra, bu kez yakıt kamyonu yana devrilerek kaymaya başladı, derken bir kıvılcım demeti yakıtı tutuşturdu.

* * *

Philip, Susan'ın elini eline alıp çevirdi ve avcunu okşadı.

“Seni öyle özleyeceğim ki, Susan.”

“Ben de seni... hem de nasıl!”

“Seninle gurur duyuyorum, her ne kadar beni burada böylece ekip gittiğin için sana sinir oluyorsam da.”

“Kes artık, söz verdik, gözyaşı yok.”

“Olanaksız bekleme benden!”

Birbirlerine doğru eğilmiş, hem ayrılığın hüznünü, hem de neredeyse bütün ömürleri demek olan on dokuz yıllık ortak bir geçmişin heyecanını ve mutluluğunu paylaşıyorlardı.

Philip, küçük bir çocuk şımarıklığıyla sordu:

“Bana haber yollayacak mısın?”

“Hayır!”

“Bana yazacak mısın?”

“Bir dondurma yiyebilir miyim dersin?”

Philip arkasına dönüp garsona seslendi. Adam yanlarına geldiğinde, Philip ona, üzeri çikolata ve ince badem rendesi kaplı iki top vanilyalı dondurma ısmarladı; hepsinin üstüne de bolca sıvı karamela dökülecekti. Susan dondurmayı tam böyle severdi, hatta en gözde tatlısı buydu. Susan Philip’in gözlerinin içine baktı.

“Ya sen?”

“Ben oradaki adresini alır almaz sana yazacağım.”

“Yok, sen ne yapacağına karar verdin mi, onu sordum.”

“İki yıl Cooper Union’da¹ kalacağım. Sonra da büyük bir reklam ajansına girip meslek edinmeye çalışacağım.”

“Yani fikrini değiştirmedin. Amma saçmaladım, sen asla fikir değiştirmezsin ki.”

“Senin değiştirdiğin oluyor mu sanki...”

“Philip, teklif etsem de nasıl olsa gelmezdin, çünkü senin hayatın bu değil. Ben de burada kalamam, çünkü bu da benim hayatım değil, dolayısıyla bırak artık huy-suzluğu.”

Susan kaşığına büyük bir iştahla yalıyor, ara sıra da dondurmayla doldurup Philip’in ağzına götürüyordu, Philip sesini bile çıkarmaksızın ona boyun eğiyordu. Susan, neredeyse ayaklı bardağın dibini kazıyarak içine yapışmış olan son badem kıymıklarını da topladı. Karşı duvarda asılı duran koca saat, o sonbahar günü akşam saat 5’i gösteriyordu. Ardından tuhaf bir sessizlik oldu; Susan cama yapıştırdığı burnunu oradan çekti, masanın üzerinden Philip’e doğru eğilip kollarını onun boynuna doladı ve kulağına fısıldadı:

“Nasıl korkuyorum bir bilsen.”

1. New York’ta güzel sanatlar okulu.

Philip yüzünü daha iyi görebilmek için onu hafifçe geriye itti:

“Ben de öyle.”

* * *

Sabah saat 03.00’te, Puerto Lempira’da 9 metre boyundaki ilk dalga, tonlarca toprak ve kayayı önüne katıp limana doğru sürüklerken, yolunun üstüne çıkan bir dalgakıranı tuzla buz etti; liman kelimenin tam anlamıyla darmadağın oldu. Madenî bir vinç rüzgârın kuvvetiyle büküldü, düşen vinç kolu Rio Platano adlı yük gemisinin güvertesini parçaladı; gemi fırtınalı sulara gömüldü. Geriye kalan tek şey, zaman zaman iki dalga arasından dimdik yükselen pruvasıydı; gece geç vakit, bir daha asla ortaya çıkmamak üzere o da yok olup gitti. Her sene yağış miktarının üç metreyi aştığı bu bölgede, Fifi’nin ilk baskınlarından hayatta kalmayı başarmış olanlar karanın iç kesimlerine sığınmaya çalıştılsa da, geceleyin şahlanarak bir anda yataklarını terk eden ve önlerine ne çıkarsa alıp götüren azgın nehirlerle sürüklenerek yitip gittiler. Vadideki bütün yerleşim birimleri; sivri uçlu ağaç parçalarıyla, ev, yol ve köprü kalıntılarıyla yüklü kudurmuş dalgalar tarafından boğularak yok oldu. Limon bölgesinde, Capiro, La Jigua, Biscuampo Grande, Piedra Blanca ve Amapala dağlarının eteklerine serpilmiş olan köyler, dağların yamaçlarını koparıp sular altındaki vadilere doğru sürükleyen topraklara karıştı. Dirençli ağaçlara tutunarak sağ kalmayı başarmış bir iki kişi de ancak birkaç saat dayanabildi. Saat 14.25’te, üçüncü dalga Atlantida gibi anlamlı bir adı olan eyalette bir kırbaç gibi şakladı; kıyının tamamı, boyu 11 metreyi aşan bu dalga tarafından biçildi. Milyonlarca ton ağırlığındaki su, daracık yolların arasından kendine yol açarak, sokak aralarında sıkıştıkça da iyice güçlenerek La Ceiba’ya ve Tela’ya akın etti. İlk sarsılanlar, temelleri çabucak çöken kıyıdaki evler

oldu. Oluklu sacdan çatılar, şöyle bir havalandıktan sonra sertçe yere düşerken, bu doğal katliamın ilk kurbanlarını da iki parçaya ayırıyordu.

* * *

Philip'in gözleri, Susan'ın elma büyüklüğündeki, iştah kabartan göğüslerine kaymıştı. Susan bunu fark etti, gömleğinin bir düğmesini açtı ve altın sarısı minik madalyonu yeniden dışarı çıkardı.

"Sonuçta herhangi bir tehlikeye atılmıyorum, uğurun bende ve onu asla yanımdan ayırmıyorum. Beni daha önce de kurtardı, annemlerle arabaya binmediysem onun sayesinde oldu bu."

"Susan, en az yüz kere söyledin bunu, tam da uçağa binmezden önce bundan bahsetme istersen."

"Ne olursa olsun," dedi Susan madalyonu yeniden göğsüne sokarken, "o yanımdayken başıma hiçbir kötülük gelemez."

Bu, kutsal bir bağlılık armağanıydı. Bir yaz mevsiminde, kan kardeş olmak istemişlerdi. Tasarladıkları şey derin bir araştırma konusu olmuştu. Kütüphaneden Kızılderililer üzerine yazılmış kitapları ödünç almış ve bunları teneffüste, bahçedeki banklara oturup büyük bir ciddiyetle okumuşlardı. Araştırmalarından çıkan sonuç, uygulanacak yöntem hakkında hiçbir kuşkuyla yer bırakmıyordu: Kan alışverişinde bulunmaları, yani bir yerlerini kesmeleri gerekiyordu. Susan babasının çalışma masasından av bıçağını araklamış, ardından ikisi birlikte Philip'in kulübesine saklanmışlardı. Philip, gözlerini kapatmaya çabalayarak parmağını uzatmış, ama bıçağın ağzının yaklaştığını hissedince başı dönmüştü. Susan da kendini pek rahat hissetmediğinden, soruna bir çözüm bulmak için yeniden beraberce küçük *Apaçi* kılavuzlarına gömülmüşlerdi. Bir kitabın 236. sayfasında, "Kutsal bir eşyanın sungu olarak verilmesi, iki ruhu ebediyen birbirine bağlar" diye kesin bir ifade vardı.

Marc Levy

Neredesin?

Marc Levy, dünyanın en çok okunan yazarlarından biri. Ülkemiz okuru onu, ilk kitabı *Keşke Gerçek Olsa* ile tanımıştı. Bu kitapla başlayan yazı serüveni, bugün onlarca dile çevrilen kitapları, milyonları bulan okurlarıyla devam ediyor.

Marc Levy, *Neredesin?*'de, kendine özgü sıcak diliyle Susan ve Philip'in uzun sevda öyküsünü anlatıyor. Birbirlerini çocukluklarından beri seven bu iki insan, belli bir yaşa geldiklerinde hayatta yaptıkları seçimler nedeniyle ayrı düşerler. Susan, kendini insanlığa adanarak Honduras'a, bir kasırganın ardından açlık ve yoksulluk içinde kıvranan insanların yanına gider. Philip ise, meslek olarak seçtiği reklamcılıkta adım adım ilerlemektedir. Çok az görüşmeler de her ikisi de bunun geçici bir ayrılık olduğunu düşünür. Ta ki Susan seçimini Honduras'tan yana yapana; Philip başka bir kadınla kendine bir aile kurana kadar. Sonra aradan yıllar geçer...

ISBN978-975-07-0461-1

9 789750 704611